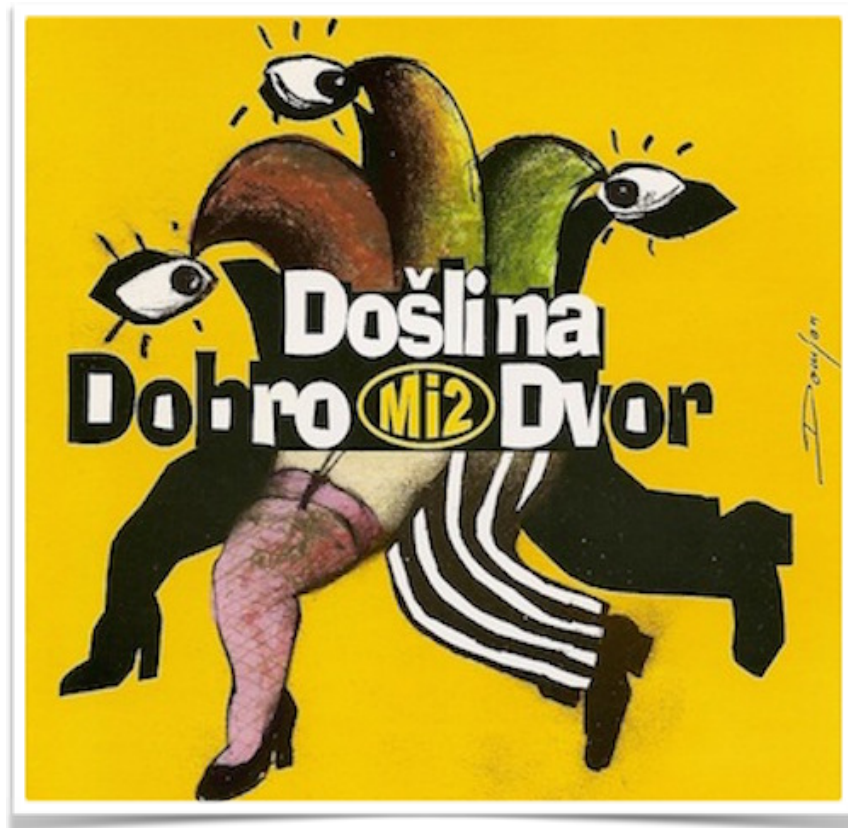

DOBRODOŠLI NA DVOR - 2006

Besedila z albuma Dobrodošli na dvor

Mi2

**ODVIŠEN OD VREMENA
ZBUDI ME ZA 1. MAJ
SVE OVE GODINE
TARZAN
SV. MARGARETA
DOBRODOŠLI NA DVOR
O GRLO
TI NISI TA
MAYBE BABY
MUCEK
VEČER PRED RUDEKOVO GORCO**

ODVISEN OD VREMENA

Je enkrat nekdo dobro reko,
da živ si, dokler lahko ljubiš –
motorje, morje, smreko al zaseko,
tri naenkrat, če se fajn potrudiš.

A kadar srce nič več ne gori,
pijača se v samoti usmradi,
telesa ni, ki bi premoglo čar,
da bi zagnetlo tisti znani žar.

To ni kriza srednjih let,
to ni kaka moška mena,
jaz sem samo zmeraj bolj
odvisn od vremena.

Enkrat kakor Rasputin,
drugič ko tazadnja reva,
jaz sem samo zmeraj bolj
odvisn od vremena.

In ko enkrat zmanjka frišnih gat,
modrec sreča z rahlo se nervozo,
takrat obupan kot deseti brat
napiše kako tako kratko prozo.

To ni kriza srednjih let,
to ni kaka moška mena,
jaz sem samo zmeraj bolj
odvisn od vremena.

Enkrat kakor Rasputin,
drugič ko tazadnja reva,
jaz sem samo zmeraj bolj
odvisn od vremena.

Ali sem v tej pesmi jaz,
al kdo drugega imena,
ali kak neznan junak,
odvisen od vremena?

ZBUDI ME ZA 1. MAJ

Zbudi me za praznik,
kot si me zbujala takrat,
ko prvi maj je vel
v zelenju regratovih trat.

Bosa sma ležala,
gola pozabila na mraz,
al se še spomniš lučk,
ujetih v kito tvojih las?
U-u-u,
preden vzel naju je čas.

Saj te ne obsojam,
seveda si ravnala prav,
si pač odšla za njim,
ki ti bo lahko nekaj dal.

Čudovita žena
v zavetju krasnega moža,
ki lahko kupi čas,
ki zna, ki zmore, ki ima,
u-u-u,
in ne opazi, ko te ni doma.

Zbudi me za 1. maj!
Zbudi me, ko stal bo mlaj!

Veš, jaz pa ostajam
v brezskrbju svojega sveta,
vpet med gostilno, dom
in hladna jutra delavska.

Brez velikih ciljev,
brez lažnih upov in želja
sanjam pretekle dni
in čakam jutro praznika,
u-u-u,
ki ga še vedno ljubim za oba.

Zbudi me za 1. maj!
Zbudi me, ko stal bo mlaj!

SVE OVE GODINE

Jedna mala, pjegava, plava, ne da mi mira
Kad je sretnem, hoće nešto da mi da
Kad je pitam šta bi mi dala, neće da kaže
Samo kimne glavom kao da bi dala sve.

Idi mala, idi što prije
Jos si mala, vrijeme ti nije
Bježi mala prije no što padne noc.

Sve ove godine
Dala bi za jednu noc
A mene nikad ne bi imala
Jer ja moram drugoj poc

TARZAN

Za devetimi gorami
Daleč od prometnih cest
Mirno sanja kljub osami
Pod obodom svetlih zvezd

Tarzan, kavboj iz drevesa
Fant, ki v džungli je doma
Opica človeškega telesa
Varuh črnega zlata

Nebo nad njim nikol ni sivo
Mavričen njegov je svet
Jebe se mu za vse živo
Od svobode je zadet

Tarzan nima telefona
On se zbuja kot gospod
Ne mori ga plast ozona
Niti žrtve vojnih zmot

Nebo nad njim nikol ni sivo
Mavričen njegov je svet
Jebe se mu za vse živo
Od svobode je zadet

Tarzan je družinski človek
Svoji Jane je noro zvest
S fotrom pleza v vrhove
V krošnje združenih dreves

Nebo nad njim nikol ni sivo
Mavričen njegov je svet
Jebe se mu za vse živo
Od svobode je zadet

Tarzan bolj počasi čita
In ne ve, kje je Berlin
Le da puška je nabita:
»Kdor ni z nami, naj bo hin!«

Nebo nad njim nikol ni sivo
Mavričen njegov je svet
Jebe se mu za vse živo
Od svobode je zadet

SV. MARGARETA

Izgubljena iluzija,
v čas zapisana skrivnost,
hormoni in telepatija,
trhel in nevaren most.

Reka se duši pod ledom,
doma je mrzlo, tu še bolj,
kam zbežati pred pogledom,
ko ljubezen ni dovolj?

Tam, kjer sveta Margareta
skriva misli, šteje leta,
ura moje Margarete
bije moje dni.

Besede so meso postale,
naj ne ločim, kar je zvezal Bog:
»Milovat te budu stale,
dekuju za krasny rok.«

Bilo je včeraj in bo jutri,
midva sva ostala vmes,
vsak na svojem bregu sreče,
z ustavljenim korakom čez.

Tam, kjer sveta Margareta
skriva misli, šteje leta,
ura moje Margarete
bije moje dni.

DOBRODOŠLI NA DVOR

V deželi ni več mraka
in vsi se mamó radi,
ringa ringa-raja
z ministranti v vladi.

Rožnkranc, kozolec,
orehova potica,
mati, domovina, bog,
obzidana gredica.

Prežrtim liberalom
na živce gre dieta,
salonska levica
v Armaniju opleta.

Čreda bosih nog
skače naokrog,
ponižno se priklanja
pastirjem čistih rok.

Okoli korita zbrana elita,
Platona ne číta, ne sluša druga Tita,
štirje razredi in glavni odmor,
pozdravljeni v palači, dobrodošli na dvor.

Vsak, ko je kdaj kavsal,
je že ginekolog,
vsak lokalni šerif
si misli, da je Bog.

Vsak brezdelni prdec
se ma že za poeta,
vsak, ko je bil kdaj v Gracu,
se je nagledal sveta.

Okoli korita zbrana elita,
Platona ne číta, ne sluša druga Tita,
štirje razredi in glavni odmor,
pozdravljeni v palači, dobrodošli na dvor.

Nepismeni pisuni,
obrnjeni po vetru,
svinjajo po papirju,
še več je dreka v etru.

Zighajlturbočoban
brez srca in šusa,
juhuhu kraljestvo
slabega okusa.

Okoli korita zbrana elita,
Platona ne čita, ne sluša druga Tita,
štirje razredi in glavni odmor,
pozdravljeni v palači, dobrodošli na dvor.

Pa nisn neki dripac,
ko teral bi moralo,
a ko vse to gledam,
se res mi zdi zamalo.

Sej se mi v bistvu jebe
in vem, da lajam v veter,
a tu pa tam zapaše
mi biti Črni Peter.

Okoli korita zbrana elita,
Platona ne čita, ne sluša druga Tita,
štirje razredi in glavni odmor,
pozdravljeni v palači, dobrodošli na dvor.

Jes sn pač povedal,
ka sn povedat mel,
bi marsikaj še lahko,
saj ne, da ne bi htel.

A sn že malo zmatran i
n kmalu bom zaspan,
pošljem vse u kurac ...

»In jaz grem tja ...???!!!«

O GRLO

V nedeljskem jutru
počasi ofnam oči,
najprej je dan čudno meglen,
potem se mi nekak zjasni.

Glava je težka,
jezik pa hrapav in suh,
ko me z njim liže po licu
rjavi pes potepuh.

»Ajd, miško, spizdi!«
ga s prstom frcnem v smrček,
da odskoči v rikverc
in skota po tleh ko vrček.

Sonce tolče,
z dreve se dereta sinički,
v ustih vlečem grozni žmah
po slabem vinu, čikih, pici.

Probam pljunit,
pa mam čis premalo sline. »Fuck!
Pa ka sploh delam tu na klopci
poleg trgovine?!«

Oj, telebec,
naenkrat me postane sram,
vzdignem glavo,
če je ki kdo, ko ga poznam.

Te pa se zavem,
da sn frdamano sam.

Ka sn naredo
s samega sebe?
Vse bi blo kul,
če bi se zbudo zram tebe.

Spet sn naredo
konja iz sebe.
Vse bi blo kul,
če bi se zbudo zram tebe.

Takole čamim,
obložen s cajtngom Zasavec,
pred očmi mi pleše tekst,
nekaj o joških Karmen Stavec.

Bolj ko zijam,
bolj mi švasa po betici:
»Naj me pes poščije,
če še kdaj požrem kak deci!«

Kaj bi dal zdaj
za eno nirvano,
brez te klopce, mačka,
brez noči, ko je za mano.

Brez vseh kupic, litrov,
brez eksavanja na silo,
brez pikada, onih konjev,
vsega, ka se je razbilo.

Kaj bi dal za pojstlo,
hladno senco kje ob morju,
kaj bi dal, da bi me končno
nehalo tišat v mehurju.

Kaj bi dal, da čimprej
nekam v pizdo gre ta dan,
kaj bi dal, si mislim,
ko se vstajam ko posran.

In ko spet porajtam,
kak sn frdamano sam.

Ka sn naredo
s samega sebe?
Vse bi blo kul,
če bi se zbudo zram tebe.

Spet sn naredo
konja iz sebe.
Vse bi blo kul,
če bi se zbudo zram tebe.

O, žejno grlo,
kam vse me boš še odpelalo,
s pizdarije v pizdarijo,
dokler me ne boš pokopalo.

Jes te mazim,
te negujem ko otroka,
skrbno varujem pred sušo,
pred emulgatorji iz soka.

Ti pa delaš z menoj
ko s trinajstim prasetom,
mečeš me iz ravnotežja,
spravljaš v slabo luč pred svetom.

Me napajaš s sveto jezo,
noro puntaš z agresijo,
siliš v kikle tujih žensk,
goniš glasilke, da bolijo.

Čemu, grlo?!
Povej mi, ka sn ti naredo,
sn kaj takega skadil,
sn kako čudno reč pojedjo?

Daj mi reci,
viš, da se spet počutim krivo
in bi dal, ma vse, ka mam,
da bi spoznal to tvoje tkivo.

Pridi,
ti bom kupo eno pivo.

Ka sn naredo
s samega sebe?
Vse bi blo kul,
če bi se zbudo zram tebe.

Spet sn naredo
konja iz sebe.
Vse bi blo kul,
če bi se zbudo zram tebe.

TI NISI TA

Padel je poslednji zastor
najine tragikomedije,
namesto rož le mrtva riba
in fotodraž iz Azije.

Preveč besed, premalo dotikov,
napačnih zvezd, ponesrečenih trikov,
prehitrih gest, prepoznih umikov,
mojih poti in tvojih mejnikov.

V peskovniku ni več prostora,
kompas kaže staro smer,
vodnjak želja ostaja prazen,
konec vojne – živel mir!

Ti nisi ta
ki prebere moj znak
Ti nisi ta
ki ustavi moj vlak
Ti nisi ta
ki odpihne moj prah
Ti nisi ta
ki prežene moj strah

Počasi zbujam se iz teme,
tako preprosto je spet vse,
obenem žalosten in srečen,
da mi vseeno je za te.

Preveč besed, premalo dotikov,
napačnih zvezd, ponesrečenih trikov,
prehitrih gest, prepoznih umikov,
mojih poti in tvojih mejnikov.

Ti nisi ta
ki prebere moj znak
Ti nisi ta
ki ustavi moj vlak
Ti nisi ta
ki odpihne moj prah
Ti nisi ta
ki prežene moj strah

MAYBE BABY

Hodim okrog mize
in da ne pozabim
tudi okrog stolov še -
radio pa kar igra
hojladrija, hopsasa
ampak, toda...

Zunaj je pa hladna noč
in ledene ulice
ona pa že sladko spi
jaz pa pijem blontno vino
in se mi kar dobro zdi.

Maybe yes, maybe no

Misliš moram jaz oditi
praviš maybe, morda.
Maybe danes, maybe jutri...
Ne sme biti vedno danes, maybe
ne sme biti vedno jutri, baby!

Zunaj je pa hladna noč...

Tisoc bilo je ze repriz,
dobrih, slabih, kakor kdaj.
Jih inspirirale so pesmice,
ki so kakor tale, polne
zlahtne inspiracije.

Zunaj je pa hladna noč...

Maybe yes, maybe no
maybe fast and maybe slow
should I stay or should I go?

Setam oko stola
oko mize također
radio mi svira
milujem knjigice.

Vani je Ljubljana,
vani su ulice,
ona mirno spava
a ja pijem, pušim drogu
šta je tu je, šta tu mogu.

MUCEK

Dobro to praviš, maček kosmat,
orng pomucat, pa spremit do vrat,
prdnit in rignit, čik si prižgat,
blažen ko vrabček sladko zaspat.

In se zbuditi brez slabe vesti,
pa ka, če ti z gobca malo smrdi,
mačka se zlufta, je nič ne boli, t
i pa greš scat in spet ti diši.

In ko jih, mucek, dobil boš na nos,
spomni se tega, če hočeš bit trezn,
kure pa še taka vlka lubezn,
glavno, da maček ni lačen in bos.

Navadi se, mucek, svet je en oder,
jebi se, majmun, če si predober,
če res ne zaštekaš, da svet se vrti
čisto drugače, kot bi htel ti.

Nauči se, mucek, drgač si oplel,
nikdar ne boš jih res razumel,
one pa tebe ne, tak je tud prav,
itak na konci vsak sam bo ostal.

In ko jih, mucek, dobil boš na nos,
spomni se tega, če hočeš bit trezn,
kure pa še taka vlka lubezn,
glavno, da maček ni lačen in bos.

VEČER PRED RUDEKOVO GORCO

Pod večer, ko nebo pordi
in se sapa pred menoj zgosti,
ko pod noge priplazi se hlad,
da mi ftrpne moj zmatrani vrat.

Stopim z litrom do klopce pred klet
vsrkat sladke ranine šepet,
brez besed.

Breg za bregom počasi temni,
s teme vstajajo prve luči,
ko kresnice se vžigajo v noč
v dalji nemo migetajoč.

Pod lučmi dva milijona ljudi
čaka ure, da z njo odleti,
zamiži.

Odhaja še en dan,
en več al eden manj,
preveč sn jih preštel,
da bi jih bil še vesel.

Preveč zaupal v njih,
pa s cajtom ratali so čisto
glih.

Bežijo mimo nas
s svinčenimi očmi,
nič več jih ne spoznam,
nič več jim ne sledim,
z vsakim dnem bolj sam,
z vsakim dnem no majčkeno bolj hin.